

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е
на съдията Мария Павлова
по решение № 4 от 21 април 2005 г. по к.д. №11/2004 г.

Подписах решението с особено мнение, защото считам, че то противоречи както на разпоредби от Конституцията, така и на нейния разум.

Искането по к.д. №11/2004 г. е неоснователно. Член 129, ал. 2 от Конституцията изрично постановява, че председателят на ВКС, председателят на ВАС и Главният прокурор се назначават и **освобождават** от президента на Републиката по предложение на Висшия съдебен съвет. От този текст следва, че изтичането на срока на мандата автоматично не прекратява правомощията на тези висши магистрати. Практиката на президентската институция потвърждава необходимостта от издаване на указ за освобождаване и след изтичане на пълен мандат на висшите съдебни магистрати.

В Конституцията е уредена възможност за изпълнение на функции от държавни органи и след като са осъществени основания за прекратяване на правомощията им. В този смисъл е чл. 111, ал. 1 и 3 от Конституцията. Дори Министерски съвет, на който е гласувано недоверие от Народното събрание, продължава да изпълнява функциите си. Същата идея имплицитно е заложена в чл. 148, ал.1 и 3 от Конституцията. Оставката на съдията прекратява правомощията му, но едва в едномесечен срок след оставката се избира друг съдия от съответната квота. От чл. 148, ал.3 от Конституцията се подразбира, че подалия оставка продължава да изпълнява функциите си до встъпването на новия съдия. При изтичане на мандата на една трета от състава на Конституционния съд, тези съдии продължават да работят до встъпването в длъжност на новоизбраните или новоназначени. Това е установено изрично с чл.5, ал.2 от Закона за Конституционния съд и никой до сега не се е усъмнил в неговата конституционност. Въз основа на Конституцията в множество други закони, приети от различни парламентарни мнозинства, се предвиждат аналогични разпоредби като напр. чл. 13, ал. 4 от Закона за Сметната палата, чл. 6, ал. 1 от Закона за Комисията за финансов надзор и др.

В конституцията чрез чл. 64, ал.2, чл.111, ал. 3, чл. 148, ал. 3, § 2 и § 7 от преходните и заключителните ѝ разпоредби е закрепен принципът за непрекъснатост при упражняване на функциите на държавните органи, което е абсолютно необходимо за нормалната работа не само на администрацията, но и на съдебната система. Само в съответствие с този принцип може разумно да се тълкуват

разпоредбите за императивния характер на мандатите на държавните органи.

В Конституцията не може всичко да се уреди изрично и затова тя подлежи на тълкуване. И за президента не е изрично предвидено, че след изтичане на мандата му той може да продължи да изпълнява функциите си, но при необходимост смятам, че никой не би се усъмнил в такава възможност.

Единствено висшите съдебни магистрати по чл.129, ал. 2 от Конституцията са представители на оглавяваните от тях институции. Много по-добре е те да продължат да изпълняват своите функции и след изтичане на мандатите им до избиране на нови лица на тези длъжности, защото на тях е оказано доверие от две институции – Висшия съдебен съвет и президента, отколкото да им се търсят заместници.

Решението не е в съответствие и с досегашната практика на Конституционния съд напр. Решение № 13 от 1996 г. по к.д. № 11/1996 г., Решение № 1/1999 г. по к.д. № 34/1998 г. и Решение № 1/2004 г. по к.д. № 1/2004 г.

В заключение, разпоредбата на чл. 28, ал. 9, изр. 2 от Закона за съдебната власт не е противоконституционна.

21 април 2005 г.

Мария Павлова